

told, om hvilket man jo dog maa vide, at det i den Form, det har, er blevet forkastet af et aldeles overvejende Flertal af de danske Vælgere; herom kan jo ingen være i Tvivl, og en fortsat Staaen paa dette Forslags Grund kan ikke føre til den almindelige Forhandling om Valutaforanstaltninger, som selv ogsaa dette Parti ønsker.

Jeg har endnu kun en Ting at sige om, hvad dette Forslag *ikke* handler om: Det handler ikke om, hvad der bør gøres, hvis der indtræder Krise for vor Industri, det handler kun om Valutaforanstaltninger, saavel den gældende Lov som dette Lovforslag handler udelukkende om Valutaforanstaltninger. Ogsaa af den Grund har det været os magtpaaliggende, at den Fremgangsmaade, som skulde føre til den hurtigste Løsning af Spørgsmaalene, den, som kan gennemføres gennem et Rigsdagsudvalg, skulde have en saadan Karakter, at det var ganske klart, at det var Valutaforanstaltninger og intet andet, der toges Sigte paa. I Øjeblikket er der sikkert heller intet i den foreliggende Industrisituation, som peger paa, at denne har et nært Forhold til Valutaens Stilling. Men det Forhold kan selvfølgelig indtræde, at Valutaspørgsmaal og Industrikrise kan forenes, og da anviser dette Lovforslag den Vej at gaa, som findes i dets § 2, 2det Stykke, nemlig Vejen igennem en Rigsdagsbeslutning, hvis en hurtig Fremgangsmaade er nødvendig. Med Hensyn til dette Spørgsmaal, da maa hvert enkelt Tilfælde være afgørende for os som for alle andre, hvorledes vi vil stille os til Regeringens Forslag. Jeg skal kun henvise til, at den eneste Gang en Valutadumping for Alvor truede til Industrier i Landet, endte Ministeriet Neergaard med at foreslaa en Importregulering til Gunst for disse Industrier og samlede da hele Rigsdagen til Vedtagelse af den.

Jeg anbefaler dette høje Ting at vedtage Lovforslaget, og jeg tror, at de, der for Alvor betragter Valutaspørgsmaalet som hvilende, og at der før eller senere igen bryder en eller anden Situation løs, vil fortryde, hvis de ikke har været med til at skabe en Lov, som kan bruges i en saadan Situation.

Lad mig til allersidst kun sige, at de Toner, som har lydt her fra Rigsdagen, ikke har lydt alle Steder i Venstres Presse. Jeg vil haabe, at den videre Forhandling om dette Lovforslag maa være præget ikke af den Tale, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard holdt, men af en Artikel, som Fredag den 9. Maj 1924 fandtes i Dagbladet „Heimdal“, og som slutter med følgende

Bemærkninger, som jeg tillader mig at lægge ogsaa det ærede Medlem Hr. N. Neergaard paa Sinde: „Det maa for hele Landet haabes, at der i dette vigtige Spørgsmaal naas et *Resultat*. Og til Trods for at Forhandlingstonen endnu ikke kan siges helt at have mistet sit Præg fra Valgkampen — den ligger jo kun faa Uger tilbage —, vil det forhaabentligt vise sig, at *Hensynet til Samfundet* vil blive det afgørende, saa der kan naas et samlet Resultat.“ Med dette Ønske anbefaler jeg, at man stemmer for Lovforslaget.

Korsgaard: Som mit Partis øvrige Medlemmer vil jeg stemme imod dette Lovforslag. Ikke desto mindre mener jeg, at det har sin store Interesse, at den Afstemning, der nu snart vil komme, kommer til at finde Sted netop paa den Maade, hvorpaa den vil finde Sted, altsaa saaledes, at de to radikale Partier alene bliver stillet overfor dette, at hvis de havde Magt, som de har Agt, vilde de gennemføre det Lovforslag, her ligger for. Jeg mener, at det ogsaa har sin Interesse at faa konstatere, at disse to Partier kan i hvert Fald enes om et Forslag. Om de til sin Tid vilde kunne have enedes om, hvis dette Forslag blev gennemført, at anvende det, vil der neppe blive Lejlighed til at konstatere. Jeg mener, at det har sin store Interesse at se de to Partier enes om et Lovforslag, fordi jeg tror — og det synes ogsaa at fremgaa af forskellige Udtalelser, der er fremsat af de to Partiers Ordførere —, at de i Virkeligheden i ret ringe Grad er enige om, hvordan Lovforslaget skulde anvendes. Det ærede Medlem Hr. Trier, som var Socialdemokratiets Ordfører, begyndte denne Generaldebat med at argumentere paa den Maade, at hvis vi ikke havde haft en svag dansk Krone, vilde dette Forslag overhovedet ikke være kommet til at foreligge. Men paa et senere Tidspunkt af sin Tale udtalte han, at saaledes som dette Forslag nu en Gang var, vilde det kunne benyttes, og det var ikke usandsynligt, at der vilde blive Lejlighed til at benytte det som en Foranstaltning imod Valutadumping. Det vil altsaa sige, at det ærede Medlem Hr. Trier i Virkeligheden udtalte sig om to højst forskellige Ting. Det ærede Medlem Hr. Rode kom med nogen Forsigtighed ind paa det sidste Problem, og det var jo saare naturligt, at det ærede Medlem her maatte bevæge sig med stor Forsigtighed, for jeg tror at turde sige, med de Erfaringer, jeg har fra min Valgkampagne, at det ikke var det radikale Partis Mening, at Foranstaltninger